

Arrest

nr. 109 018 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DERIJNCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 22 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit de stad Peshawar. U verklaarde in Peshawar in 2010 zowel te studeren in het gewone onderwijs, als aan een madrassa. U studeerde af in de twaalfde graad in 2008, waarna u koranlessen wilde volgen in een madrassa. Dit deed u vanaf het jaar 2009. Uw vader gaf u daartoe de toestemming. Daarnaast zette u in 2010 uw opleiding in het gewone onderwijs verder in Peshawar. Die lessen waren pas gestart in de zomer van 2010. U diende deze opleiding snel te stoppen omdat u problemen kende. Op de madrassa, u combineerde toen de twee opleidingen, zou u door twee studenten zijn gevraagd met hen mee een uitstap te maken naar hun geboorteregio in Mohmand Agency. U besloot de dag nadien, samen met uw vriend S., mee te reizen naar het geboortedorp van die twee studenten. Na een kort bezoek in het dorp, gingen u en uw vriend S. mee met die twee studenten naar een madrassa die even verderop lag. Daar werd u hartelijk ontvangen en gefeliciteerd. Echter bleek al snel dat deze mensen van de madrassa u niet meer wilden laten gaan. Ze wilden jullie opleiden om voor de 'jihad' te gaan vechten. U zou zich moeten aansluiten bij de Taliban. Na tien dagen wist u, tijdens een rit met de auto, te ontsnappen. Dit gebeurde toen de auto's waarin jullie zaten werden aangevallen, waarbij uiteindelijk drie personen werden gedood. U keerde terug naar uw familie in Peshawar. Na beraad besloot uw vader u echter, wegens het gevaar van de Taliban, naar Karachi te sturen. U verbleef daar bij een vriend van uw vader voor ongeveer vijftien dagen. Nadien keerde u naar Peshawar terug omdat uw moeder zeer ziek was. U bezocht uw moeder in het ziekenhuis en nadien bracht uw vader u onder bij een vriend van hem in Peshawar. Twee dagen later vertrok u met het vliegtuig, gebruikmakende van een vals paspoort, naar Dubai en reisde u door naar Turkije. Later reisde u over land verder via Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 14 oktober 2010 asiel aanvroeg. U vreest in Pakistan de Taliban die u zou zoeken omdat uw naam op een lijst van hen staat. Ze zouden u tot tweemaal toe bij u thuis zijn komen zoeken waarbij uw familie werd bedreigd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart neer, evenals twee studentenkaarten en drie schoolattesten.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst blijkt dat u weliswaar een identiteitskaart en diploma's kan voorleggen ter staving van uw identiteit en uw schoolcarrière, maar dat u geen documenten of een ander begin van bewijs kan voorleggen ter staving van uw asielrelaas. U legde geen enkel attest of ander begin van bewijs neer ter staving van uw studies in de madrassa (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dat de madrassa geen echte diploma's zou uitgeven, staat dit niet in de weg, u legde bijvoorbeeld geen foto's of andere zaken neer die uw studies daar kunnen staven. U legde ook geen enkel document of ander begin van bewijs voor ter staving van het incident waarbij de auto's werden aangevallen en waarbij u kon ontsnappen. U verklaarde dat er drie mensen zouden zijn omgekomen daarbij (zie gehoorverslag CGVS p.17), maar legde niets voor betreffende dit incident. U legde ook geen enkel document of begin van bewijs voor dat kan staven dat uw familie tot tweemaal toe werd bedreigd. Aldus wordt uw asielaanvraag vooral gekenmerkt door een onevenwicht tussen de documenten die u wel voorlegde, maar die uw relaas niet staven, en de documenten die u niet voorlegde.

Daarnaast moet het CGVS opmerken dat uw verklaringen aangaande uw asielrelaas evenmin kunnen overtuigen. Zo is het ten eerste bevreemdend dat u op een dag in de zomer zomaar met twee studenten zou meegaan naar hun dorp in Mohmand Agency, zeker gezien het in die regio niet rustig is en die regio gekenmerkt werd door een openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dat u blijkbaar niet eens hun namen kende (zie gehoorverslag CGVS p.14), komt nog meer ongeloofwaardig over, zeker indien u hun geboortedorp en hun familie zou hebben bezocht. Ten tweede is het ook bevreemdend dat uw familie na uw verdwijning geen stappen heeft ondernomen om u te zoeken, of minstens uw verdwijning aan te geven bij de politie. Dit is zeker zo aangezien u verklaarde dat uw vader u niet buitenshuis de nacht wilde laten doorbrengen (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dat

uw familie bedreigd zou worden door de Taliban, is geen verklaring daarvoor. Immers werd uw familie pas nadat u kon ontsnappen bedreigd door de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.19). Daarbij moet het CGVS opmerken dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS niets hebt vermeld inzake bedreigingen ten aanzien van uw familie (zie vragenlijst CGVS). U verklaarde ten aanzien van het CGVS dat uw familie tweemaal bedreigd werd. Uw vader sprak u over die eerste bedreiging toen u uw moeder was gaan bezoeken in het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS p.18). Aldus kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u dat zou hebben vermeld in de vragenlijst van het CGVS. Immers zou uw familie met de dood zijn bedreigd, hetgeen een belangrijk element is in uw relaas. U gaf aan dat u de eerste bedreiging wel aangaf in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld tijdens het 'eerste gehoor' op de DVZ, maar dat blijkt nergens uit de vragenlijst zelf, die u trouwens voor akkoord ondertekende nadat die u was voorgelezen in het Pasthou (zie vragenlijst CGVS). In elk geval heeft het CGVS de moeite genomen om via een uitgebreide vraagstelling na te gaan waar u was op het moment dat uw familie een eerste keer werd bedreigd, maar u kon op geen enkele vraag een concreet en duidelijk antwoord formuleren (zie gehoorverslag CGVS p.21 en 22). De tweede bedreiging zou pas nadien aan u zijn gemeld door uw vader. Nu zou uw familie niet meer worden bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.20), wat er op zou wijzen dat de Taliban nu niet meer op zoek is naar u. Uw familie woont nog steeds op hetzelfde adres en uw vader kan er nog zaken doen. Deze vaststellingen ondermijnen uw verklaring dat u bij terugkeer de Taliban zou moeten vrezen. Ten slotte is het ook weinig geloofwaardig dat de Taliban u en uw vriend zomaar zouden vasthouden in een madrassa om u op te leiden als een van hen, zonder dat u daartoe enige motivatie zou hebben getoond. Wat er ook van zij, dat u twee relatief onbekende medestudenten zomaar volgde naar u onbekend en gevaarlijk gebied en dat u daar door de Taliban tegen uw wil zou worden opgeleid, zonder dat deze mensen uw achtergrond kenden, komt allemaal weinig aannemelijk over.

Verder verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u uw identiteitskaart en uw studiedocumenten vanuit Pakistan zelf meebracht naar België (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 9). U verklaarde ook dat u vanuit Pakistan nog geen post ontving in België (zie gehoorverslag CGVS p.5). Nochtans had u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het begin van de asielprocedure verklaard dat uw identiteitskaart nog in Pakistan was omdat u ze daar had achtergelaten (zie verklaring DVZ vraag 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat u op de DVZ niet zou zijn gevraagd naar documenten (zie gehoorverslag CGVS p.9). Echter is deze verklaring weinig aannemelijk daar uit de verklaringen van de DVZ, die u ondertekende voor akkoord, blijkt dat u verklaarde uw identiteitskaart te hebben achtergelaten in Pakistan. Daarbij merkt het CGVS nog op dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, dat gebeurde op de DVZ op 20 oktober 2010, werd gewezen op het belang van documenten ter staving van uw asielaanvraag (zie vragenlijst CGVS p.1). Dat u daarop uw documenten niet heeft overgemaakt aan de DVZ, noch nadien aan het CGVS, totdat u twee jaar later op gehoor komt op het CGVS, doet afbreuk aan de ernst waarmee u een asielaanvraag indiende wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute van Pakistan naar Turkije weinig geloofwaardig overkomt. Zo zou u gereisd hebben met een blauw paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.9). U wist niet van welk land dat paspoort was. U wist niet welke naam op dat paspoort stond. U wist niets af van een eventueel visum dat voorzien zou zijn in dat paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kon enkel de kleur aangeven van het paspoort. Het CGVS verwacht niet dat alle details van een paspoort grondig gekend zijn, doch van een asielzoeker die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de nationaliteit, de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Daarenboven verklaarde u dat u uw eigen identiteitskaart bij had tijdens uw reis (zie gehoorverslag CGVS p.8). U en uw smokkelaar namen dus een aanzienlijk risico indien u betrappt werd bij een controle met uw eigen identiteitskaart en een vals paspoort. Gelet op het grote risico dat u liep om door het luchthavenpersoneel aan herhaalde identiteitscontroles en bevragingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon en uw reisdoel, kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren. Gezien uw gebrekkige kennis over de beweerde reisdocumenten én uw verklaring te

hebben gereisd met uw eigen identiteitskaart in uw bezit, bestaat zelfs het vermoeden dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort en dat u dit achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat bepaalde informatie in dat paspoort tegenstrijdig zou zijn aan uw asielrelaas, hetgeen verder de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat u via Italië en Frankrijk naar België reisde en dat u geen asiel aanvraag in één van die twee landen. Uw verklaring dat u werd verteld dat de faciliteiten inzake opvang in Italië niet zo goed zijn (zie gehoorverslag CGVS p.11), doet hieraan geen afbreuk. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de eventuele toekenning van Subsidiaire Bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u, eventueel met uw familie, zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen uw familie zich moeiteloos zou kunnen integreren. U hebt een opleiding genoten, u spreekt redelijk goed Urdu (zie verklaring DVZ vraag 8) en uw vader is een zakenman. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gezocht zou worden door de Taliban, waardoor u, volgens uw verklaringen, niet elders in Pakistan zou kunnen gaan wonen, is het interne vluchtalternatief binnen Pakistan dan ook op u van toepassing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op artikel 48/4 Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Verdrag van Genève. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker herhaalt het asielrelaas en stelt dat de Taliban hem vervolgt. Verzoeker had geen problemen in Pakistan tot hij vrijwillig meeging naar Mohmand Agency. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker wiens vader verzoeker verbood bij avond buiten te komen, zich zo argeloos zou laten meenemen door twee jongens waarvan hij de naam niet kan noemen (gehoor p. 14), naar Mohmand Agency dat bekend staat als bijzonder gevaarlijk (zie aan het administratief dossier toegevoegde informatie) en dit zonder dat hij hiervoor een bepaalde bedoeling had. Hoe dan ook, verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat “de Taliban” verzoeker en zijn vriend gedwongen zouden hebben ingelijfd en hebben vastgehouden (gehoor p. 16), indien beiden werkelijk onwillig waren. Immers daargelaten dat het nut voor de Taliban niet kan worden ingezien om onwilligen te rekruteren, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie” dat de rekrutering van strijders door de belangrijkste militante groepering in KPK op vrijwillige basis verloopt. De waarachtigheid van verzoekers beweringen door de Taliban te worden gezocht, wordt verder ondergraven nu verzoeker niet kan duiden wanneer hij naar Mohmand Agency is gegaan noch wanneer hij het ontvlucht is (gehoor p. 12, p. 14). Verzoeker kan evenmin genoegzaam toelichten wanneer de twee talibanleden beweerdelijk zijn ouderlijk huis één of twee keer hebben bezocht (gehoor p. 18, p. 21) waarbij tevens blijkt dat verzoekers familie hierna geen bedreigingen meer ondervond (gehoor p. 20). Verzoeker beperkt zich tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van overdreven en niet-geadstrueerde beweringen (“de Taliban, een groep die een groot deel van het land feitelijk beheerst en minstens in de rest van het land een zeer grote invloed heeft”, “De Pakistaanse overheid kan verzoeker niet beschermen tegen represailles van de Taliban”), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker heeft bovendien nagelaten een beroep te doen op de Pakistaanse autoriteiten, noch maakt hij aannemelijk zich niet te kunnen hervestigen, zoals tevens *infra* blijkt. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de Taliban een groep is die een groot deel van het land feitelijk beheerst en minstens in de rest van het land een zeer grote invloed heeft, zodat ook aan de voorwaarde van artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet voldaan is. De thuisregio van verzoeker beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, in de zin dat er een situatie van willekeurig geweld heerst. De naam van verzoeker staat op een lijst van personen waarnaar de Taliban op zoek is. Het intern vluchtalternatief ex artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet binnen Pakistan is niet van toepassing. De Pakistaanse overheid kan verzoeker niet beschermen tegen represailles van de Taliban. Verzoeker beschikt niet over gemeenschapsbanden in een ander gedeelte van Pakistan. Bovendien kan hij geen beroep doen op de familiale banden, aangezien hij hierdoor onrechtstreeks het leven van zijn ouders en/of familie in gevaar brengt. Verzoeker stelt dat hij niet terug kan naar Pakistan, om de volgende redenen: (1) Pakistan is een land met verschillende talen en culturen, en het is zeer moeilijk om in een andere regio te wonen zonder te beschikken over gemeenschapsbanden; (2) verzoeker is een Pashtoon, en kan niet gaan wonen in dorpen van Punjab, Sind of Baluchistan omdat deze groepen sterke familiale en gemeenschapsbanden hebben, en verzoeker daar als buitenstaander niet welkom is. Verzoeker heeft geen vrienden of familie buiten zijn regio. Er leven grote groepen Pashtoons in steden zoals Karachi, Lahore en Islamabad, maar de Taliban hebben daar een groot en sterk netwerk. De Taliban weet dat personen die ze zoeken soms naar deze steden vluchten. Verzoeker vreest dat de Taliban hem daar zeer snel zal vinden. De Taliban heeft zelfs voormalig eerste minister Benazir Bhutto gevonden en gedood; (3) De Taliban heeft in Pakistan overal netwerken waardoor ze zeer snel personen kunnen opsporen. Het is onmogelijk voor verzoeker om terug te keren naar Pakistan omdat de Taliban gesteund wordt door religieuze en andere organisaties.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen”, “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker in deze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”* van 31 oktober 2012) blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking ingrijpend ondermijnd kan worden, maar dat het geweld in de regio is afgenomen en het leger Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle heeft. Anderzijds kan blijken dat deze trend zich sedert 2012 niet langer doorzet in Peshawar waar volgens de SRB het geweld toenam nu de politie en het leger door gericht optreden tegen militanten de orde poogden te herstellen in 2012 doch Peshawar toch nog een toevluchtoord is voor mensen uit Afghanistan en de Federal Administered Tribal Areas (FATA) van Pakistan.

4.4. Gezien verzoekers problemen met de Taliban niet aannemelijk zijn, beschikt verzoeker – in zoverre al noodzakelijk, *quod non* – desgevallend over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien had de vader van verzoeker ook de middelen om verzoeker naar Europa te zenden (verklaring 33), zodat hij alleszins in de mogelijkheid was om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen. Verzoeker spreekt Pashtou en “redelijk goed Urdu” (verklaring 8). Verzoeker heeft een certificaat van DMC (= 12^{de} klas) (vragenlijst 10. a.). Er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat het voor verzoeker, een volwassen man van 28 jaar, mogelijk is om zich te hervestigen. Verzoeker is overigens niet ernstig waar hij meent dat het al dan niet hebben van sterke gemeenschapsbanden verzoeker zou verhinderen zich te hervestigen indien zijn leven werkelijk op het spel zou staan. Bovendien heeft verzoeker evenmin enige banden in België zodat dergelijk verweer zichzelf ontkracht. Overigens verbleef verzoeker 15 dagen in Karachi waarbij hij niet verklaart problemen te hebben ondervonden (gehoor p. 12). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK